

Ciocolată din cer – o istorioară din Rusia

„Cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce l le cer.” – Matei 7:11

Andrei își trage cu grijă pantalonii și se strecoară tiptil prin întuneric până la ușa camerei. Apasă încet clanța, având grijă ca Nadia să nu observe nimic. Închide ușa la loc, fără zgomot, apoi rămâne o clipă pe hol, răsuflând ușurat.

De când polițiștii l-au arestat pe tatăl său și l-au trimis în lagărul din Siberia, cu un an în urmă, băiatul de 12 ani, firav, cu ochi albaștri și păr negru cârlionțat, a învățat să fie mereu atent la orice mișcare sau sunet. În acea noapte de noiembrie, cețoasă și rece, fiecare pas era făcut cu precauție.

Și mai învățase ceva – rugăciunea. Dimineața și seara, fără excepție, își lua timp să vorbească cu Dumnezeu despre tot. Nu făcea nimic înainte să se roage. Așa făcea și tatăl lui, care citea zilnic din Biblie. „Din cauza asta l-au condamnat”, oftează Andrei în gând.

După ce se asigură că Nadia încă doarme, merge bâjbâind prin întuneric spre bucătărie.

În încăperea modestă, lumina dimineții pătrundea timid prin crăpăturile oblonului. l-ar fi plăcut să se cuibărească înapoi sub pătură, dar, de când tata era plecat, trebuia să preia multe dintre treburile casei. Altfel, mama nu ar fi făcut față.

Aprinde focul cu lemne, folosind o torță de rășină, și își amintește: „Azi e ziua Nadiei... ce i-ar plăcea o ciocolată!” Altădată, tata aducea mereu pentru sărbătorit o tabletă de ciocolată, apoi îi lua pe genunchi și le spunea povești despre Domnul Isus.

Își amintește de ultima lui zi de naștere, când tata încă era acasă, și le povestise cum Isus, la 12 ani, a mers cu părinții la sărbătoarea Paștelui, amintindu-le că și noi ar trebui să fim zilnic recunoscători pentru eliberarea de sub vina păcatului.

„O ciocolată nu-mi permit să-i cumpăr... e prea scumpă”, își spune trist. Dar îi vine o idee – îi poate citi din Biblie, așa cum ar fi făcut tata. Scoate cu grijă cartea din ascunzătoarea secretă, aceeași în care Nadia o pusese când polițiștii au venit. Mama plânsese atunci de bucurie că nu fusese descoperită.

Andrei închide ochii, se roagă ca Dumnezeu să-i arate ce pasaj să citească, dar e întrerupt de o ușă deschisă brusc.

„Nadia, ce m-ai speriat!” răsuflă el ușurat, văzându-și sora în pijamale, cu păpușa preferată în brațe. O ia lângă sobă, îi spune „La mulți ani” și îi urează, ca tata odinioară, binecuvântarea Domnului. Mama intră și ea, o sărută pe Nadia și se așază la masă.

Se roagă împreună, mulțumindu-l lui Dumnezeu pentru noaptea trecută și cerându-l protecție pentru tata. Când îi vine rândul, Nadia spune cu seriozitate: „Doamne Isuse, altădată tata îmi dădea ciocolată de ziua mea... acum el e în închisoare. Te rog să-mi dăruiești Tu una.” Andrei o vede pe mama cum își ascunde lacrimile.

Mama încearcă să îi explice că Dumnezeu ne dă mâncarea de care avem nevoie, dar ciocolata este un lux. Însă Nadia insistă: „Atunci, Doamne, adu-l pe tata acasă. El sigur mi-ar aduce una. Dar știi că Tu poți mai mult decât tata, așa că Te rog, fă să primesc o ciocolată azi. Măine mă mulțumesc cu pâine, dar azi e ziua mea.”

Exact atunci, se aud bătăi în ușă.

Mama deschide. În prag stă nea Oleg, un bătrân din satul vecin. Îl invită înăuntru, iar el, zâmbind, bagă mâna în traista sa uzată și scoate... o tabletă de ciocolată.

„Cum de ți-a venit să ne aduci asta?” întreabă mama uimită. Bătrânul povestește cum, în dimineața aceea, s-a rugat și a simțit că Dumnezeu îi spune să cumpere o ciocolată și să o aducă la ei.

Nadia, radiind de bucurie, îi sare în brațe: „Acum am primit cu adevărat o ciocolată din cer. Domnul Isus chiar se îngrijește de toate lucrurile!”